

μέλλει

μέλλει, ρ. [γ' εν. πρόσ. του αρχ. ρ. μέλλω], πρόκειται να...: «κανείς δεν τον περίμενε πως ο τελευταίος μαθητής της τάξης μας στα παιδικά μας τα χρόνια του έμελλε να γίνει τόσο σπουδαίος γιατρός!»·

- *καημένε Αθανασόπουλε, τι σου 'μελε να πάθεις!* βλ. λ. [καημένος](#)·

- *όπου του μέλλει να πνιγεί, ποτέ του δεν πεθαίνει*, κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τη μοίρα του, από το πεπρωμένο του: «βέβαια, κι ο άνθρωπος δημιουργεί κάπως τη μοίρα του, αλλά κακά τα ψέματα, όπου του μέλλει να πνιγεί, ποτέ του δεν πεθαίνει». (Λαϊκό τραγούδι: **όπου του μέλλει να πνιγεί, ποτέ του δεν πεθαίνει!** Και η δική σου η καρδιά, το θέλει η μοίρα η κακιά, να ζήσει κολασμένη)·

- *ό,τι μέλλει δεν ξεμέλλει*, δεν μπορεί κανένας να ξεφύγει από το γραφτό του, από το πεπρωμένο του: «γερός να 'μαι να περνώ τις δυσκολίες που μου τυχαίνουν, γιατί ό,τι μέλλει δεν ξεμέλλει»·

- *τι μέλλει γενέσθαι*, τι πρόκειται να συμβεί: «μπορεί να μου πει κανείς τι μέλλει γενέσθαι, αν μας απολύσουν απ' τη δουλειά; || κανείς δεν ξέρει τι μέλλει γενέσθαι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας